

гайда. Загледахъ отдолу — нищо, на току запитамъ двоукатино: куче ли е, свинче ли е, какво е затворено тука, та толко шава? — Они се разсмѣха, па рекоха нѣщо, ама не ги разбрахъ! . . .

Пойдохме си. По пѣтя вървимъ и все се чудимъ! Хора, хора, едни насамъ: швѣкъ-швѣкъ, други натамъ: швѣкъ-швѣкъ, разпълзели сж се като мравки край мравенище. Дали си нѣматъ работа по кжщи, какво ли! — И азъ не знамъ. Па да видите женската имъ челядь у София! Току гледамъ море що е това, мислимъ си. На всѣка се поиздало нѣщо отзадъ, па прощаяйте, да е като на гърба, я бихъ рекълъ, че всичкитѣ жени у София сж гърбави, а оно не е на гърба. Я се звѣрихъ, звѣрихъ, па рекохъ: може па водата имъ да бжде нѣкоя я геранлива, я варовита, та може на и отъ водата да бжде това чудо.

Бае Цако прекжсна оратора и, като човѣкъ сведущъ, съобщи на увѣренитѣ отъ това чудо слушатели, че той е слушалъ, че отъ нѣкои води може да нарастне гушата на човѣка, ама за такова нѣщо не е слушалъ, та затова се усъмнилъ, да не би да бжде друго нѣщо и прошѣнна тихо своето предположение на чичо Дуро. Но този заклати отрицателно глава.

Бае Цако се смути, че така сигурно разкритикуваха неговото предположение и се произнесе отсечено:

— Е, тогава, ако е така, оно друго нищо не ще бжде, а пакъ ще си е отъ водата, както си рече ти. — Всичкитѣ заклатиха глава удобрително и промѣнкаха: — Така е така, отъ водата е . . . а чичо Дуро пипна таинствено челото си и като